

Arrest

nr. 130 652 van 30 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf van 27 februari 2012 en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 maart 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Karen VAN ERCK en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 23 december 2010 een aanvraag voor een toelating tot verblijf in.

1.2. Op 27 februari 2012 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT ONONTVANKELIJKHEID VAN EEN AANVRAAG VOOR EEN TOELATING TOT VERBLIJF

Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 23.12.2010 in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

(..)

Om de volgende reden onontvankelijk:

Het feit dat betrokkene op 25.06.2010 gehuwd is met de heer R.R. (..), dat zij samen een zontje hebben dat geboren is op 10.07.2005 te Borgerhout en luistert naar de naam R.M. (..), dat zij niet voor lange tijd kan terugkeren naar Marokko, daar zij dan haar echtgenoot en/of zontje dient achter te laten, dat haar echtgenoot voltijds werkt, en dat haar zontje hier naar school gaat, dat zij reeds 7 jaar in België verblijft, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België rechtvaardigen. Betrokkene is destijds naar België gekomen met een toeristenvisum, terwijl zij voor langere termijn hier wenste te blijven. Aldus is betrokkene in gebreke gebleven om de nodige documenten voor lang verblijf aan te vragen via de geëigende weg, namelijk de dichtsbijgelegen Belgische diplomatieke of consulaire post. Betrokkene weet reeds sedert haar binnenkomst dat zij na het verstrijken van haar visum het Belgisch grondgebied diende te verlaten. Betrokkene verkoos hier echter illegaal te verblijven.

Op 13.03.2009 werd haar voor een eerste maal een bevel betekend om het grondgebied te verlaten, op 07.05.2009 werd een aanvraag ingediend op basis van humanitaire reden; deze aanvraag werd echter niet in overweging genomen op 19.06.2009 wegens een negatieve woonstcontrole. Op 10.06.2010 werd haar een 2^e bevel betekend aan de hand van een bijlage 13. Op 23.08.2010 werd haar een 1^e keer de gezinsherenigingsprocedure geweigerd met betekening van een bijlage 15ter. Betrokkene moest toen gevolg geven aan het bevel van 10.06.2010. Ook hieraan gaf betrokkene geen gevolg. Daardoor verblijft zij hier reeds gedurende meer dan 8 jaar illegaal. Betrokkene verbleef hier eerst 6 jaar illegaal alvorens zij de 1ste stappen ondernam om haar situatie in orde te krijgen. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden.

Tevens verwijst betrokkene naar het feit dat zij opnieuw zwanger is. Dit argument is achterhaald. Namelijk, op 19.11.2010 is zij bevallen van haar 2de zontje. Betrokkene kan terugkeren naar het land van oorsprong om daar de nodige documenten vereist voor binnenkomst in het Rijk aan te vragen.

Betrokkene wenst artikel 8 EVRM, in te roepen als buitengewone omstandigheid

Niets weerhoudt betrokkene om terug te keren naar het land van herkomst. Betrokkene kan, van zodra zij zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, zich opnieuw verenigen met haar partner en kinderen en kunnen zij hun sociale en menselijke banden verder uitbouwen. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied. Een tijdelijke scheiding van de partner en haar kinderen verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Een tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent niet dat betrokkene definitief gescheiden wordt van haar partner en kinderen. Dit houdt geen schending in van de familiale of echtelijke band. De scheiding houdt geen onherstelbare of ernstige schade in.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)”

Het feit dat betrokkene geïntegreerd is, dat zij geen familie meer heeft in Marokko bij wie zij terecht zou kunnen tijdens het wachten op haar visum voor België, verantwoordt eveneens niet dat de aanvraag in België gebeurt. Van zodra zij zich immers in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten vereist voor binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het haar vrij zich opnieuw te verenigen met haar echtgenoot en kinderen en kan zij zich verder integreren. Tot slot lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar gezinsherenigingsvisumaanvraag. Betrokkene verbleef immers ruim 32 jaar in Marokko en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

“In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende:

“Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223)”

Het gegeven dat betrokkene geen gevaar zou zijn voor de openbare veiligheid is lovenswaardig, maar kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid. Ieder wordt namelijk geacht om de Belgische wetten te respecteren.

Daarbij is het dossier onvolledig: naast het visum ontbreken het bewijs van behoorlijke huisvesting en het bewijs van stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen.”

1.3. Op 27 februari 2012 wordt tevens beslist tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie

Wordt aan (...)

Van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 19 april 2012 het grondgebied van België te verlaten (...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7 al. 1-2°: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn: vervallen visum (...)

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat verzoekende partij sinds 7 augustus 2012 gemachtigd werd tot een tijdelijk verblijf.

2.2. Ambtshalve werpt de Raad op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037). Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Gevraagd naar haar belang nu duidelijk blijkt dat zij in bezit is van een tijdelijke verblijfsmachtiging en de vernietiging van de bestreden beslissingen haar aldus geen voordeel meer kan opleveren, beaamt de verzoekende partij ter terechtzitting geen belang meer te hebben. Zij vraagt echter dat een definitief arrest tussenkomt met het oog op de terugbetaling van het teveel betaalde rolrecht. Er is namelijk een dubbele betaling geschiedt.

Het beroep is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 350 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

S. DE MUYLDER